

Elhívás és küldetés Bírák 3.

Alkalom: vasárnap de.
Dátum: 2026.11.18.

Ige: Bírák 6,1-6
Bírák 6,7-21

Bev.: Kedves Testvérek! A múlt héten biztosan megleptem azokat, akik itt voltak is-tentiszteleten, hiszen egy olyan történet volt az igehirdetés alapja, ami akár egy akció-film forgatókönyve is lehetne. Benne ármánykodás, fondorlat, gyilkosság, szabadság-harc – minden volt. Sajnos egy fontos mondat akkor nem hangzott el. Mégpedig az, hogy a Bírák könyve alapján folyó igehirdetés sorozat 2. része volt az az igehirdetés.

Ma tehát tovább folytatjuk tovább a Bírák könyvéről megkezdett sorozatunkat, és immár a 3. alkalommal kérjük az Úr vezetését ennek a bibliai könyvnek alapján.

Gyerekkoromban Gedeon története volt az egyik kedvenc bibliai történetem. Ahogy visszaemlékszem Gedeonra, úgy áll előttem, mint egy fantasztikus hős. És tényleg az is volt. Éppen ezért érdekes az, hogy gyermekként a történetének kevés részlete maradt meg bennem. Kevés az a részlet, ami úgy igazán foglalkoztatott.

De ahogy mostanában megint olvasom Gedeon történetét, sok apró részlet válik hangsúlyossá, érdekessé és fontossá a számomra. Gondoljuk ezeket együtt végig!

1. A szentíró ismét megállapítja Isten választott népéről, hogy *„Izráel fiai azt cselekedték, amit rossznak lát az Úr”* (1). Olyanok ők, mint a rossz gyerekek. Szinte halljuk a szüleiket is panaszkodni: „A múlt héten már nagyon nem fértek a bőrükbe, és egyfolytában csak a bajt keresték. A végén pedig intőt kaptak az ellenőrzőjükbe. Úgy tűnt, hogy ez elég lecke volt nekik, és egy darabig jól viselkedtek, de tényleg! Most azonban már megint azon jár az eszük, hogyan bosszanthatnák még jobban bennünket!”

Ez a hasonlat juthat az eszünkbe, amikor olvassuk a Bírák könyvének 6. fejezetét. *„Izráel fiai azt cselekedték, amit rossznak lát az Úr”*

Az Úristen azonban mindezt nem hagyja szó nélkül. Ő nem amolyan modern szülő. Isten nem vall olyan modern nevelési elveket, hogy „engedni kell a gyereket, hadd csináljon azt, amit akar, és nem szabad korlátozni semmiben, mert akkor a fejlődésében korlátozzuk!” Amikor mégis megengedi, hogy tegyenek, amit akarnak, azt is nevelő szándékkal teszi.

Nem. Az Úristen nagyon is konzervatív nevelési elvek mentén neveli és tanítja a népet, Izráelt. Ezért olykor megbünteti őket. Ma azt is hallani elég gyakran, hogy nem szabad megfenyíteni a gyereket, mert sérül a személyisége. Ezzel szemben a bibliai nevelésben helye van a fenyítésnek, a büntetésnek. Csak egy bibliai helyet idézek, mert nem akarok elkalandozni Gedeon történetétől.

A Zsidókhöz írt levél 12. részében ezt olvashatjuk a fenyítésről: *⁸Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, amelyben mindenki részesül, fattyak vagytok, nem pedig fiak. ⁹Azután: testi apáink fenyítették minket, és tiszteletben tartottuk őket, nem kell-e sokkal inkább engedelmesskednünk a lelkek Atyjának, hogy éljünk? ¹⁰Mert ők rövid ideig, a saját elgondolásuk szerint fenyítették, ő pedig javunkra teszi ezt, hogy szentségében részesüljünk. ¹¹Az első pillanatban ugyan semmiféle fenyítés nem látszik örömdetesnek, hanem keservesnek, később azonban az igazság békességes gyümölcsét hozza azoknak, akik megedződtek általa.*

Isten pontosan ezért fenyítette meg Izráelt is, hogy népében megdicsőíthesse önmagát, hogy a választott nép méltó legyen ahhoz, hogy a világmindenség Teremtő Istenéhez tartoznak, Őt képviselik ebben a világban. Hogy gyümölcstermő életet éljenek.

Mivel tehát megint úgy éltek, pogány kultuszt folytattak, szembe mentek Isten akaratával, ezért Isten megengedte a midianitáknak, midján népének, hogy fosztogassák Izráelt. Ezzel büntette meg népét.

2. Hét esztendő elég volt ahhoz, hogy jobb belátásra térjenek. Ennek jele pedig az volt, hogy újból megtanultak az Úrhoz imádkozni. *„Segítségért kiáltottak az Úrhoz”* – pontosan ezt olvassuk. Az nyilvánvaló, hogy az Úr **meghallotta** és **meghallgatta** a nép kiáltását, de ebből nem következett az, hogy azonnal meg is szabadultak volna. Nem. Isten biztosan hagyott elegendő időt arra, hogy a nép gyakorolja a bűnbánatot és az őszinte, szívből jövő imádságot.

Majd arról kapunk hírt, hogy egy ismeretlen prófétát küldött hozzájuk. Ilyen nem is nagyon fordult máskor elő. Most azonban ez az ismeretlen, névtelen próféta elment hozzájuk, és szembesítette őket azzal, hogy mennyire hűtlenné váltak Istennel szemben.

Egy pillanatra úgy tűnhet számunkra, hogy Isten ezzel be is fejezi a dolgot. A népet az ismeretlen próféta szembesíti hűtlenségével és istentelen életével. A valóságban ez egészen biztosan még élesebben így tűnhetett az embereknek, hiszen ez az ismeretlen próféta semmi mást nem tett azon kívül, hogy elmondta Isten véleményét, diagnózisát a nép cselekedeteiről és hitetlenségéről.

3. De ezek után nem maradt annyiban a dolog. Isten meghallotta népe kiáltását és irgalmasan cselekedett. Kiválasztott magának egy embert, a fiatal és erős Gedeont. Egy mennyei követet, egy angyalt küldött el hozzá, hogy megszólítsa, elhívja őt, és küldetés-sel bízza meg.

Gedeon bármennyire is fiatal és erős testalkatú férfi volt, mégsem hősködött. Sőt! Fiatal kora ellenére nagyon is óvatos és megfontolt volt. Megfontoltságát többször is láthatjuk a történetben. Tudta például azt, hogy ha nem titokban csépli ki a gabonát, akkor sem ő, sem családja nem lesz képes megmenteni azt a rabló csapatok elől.

Éppen ezt a munkát végezte, amikor Isten angyala megszólította őt: *Az Úr veled van, erős vitéz!*

Fiatalos hévvel vág vissza az őt köszöntő vendégnek. Mondhatnánk azt, hogy beszólt az angyalnak. És egészen őszintén és mondja el véleményét Istenről: *¹³Gedeon azonban ezt mondta neki: Kérlek, Uram, ha velünk van az Úr, miért ért bennünket mindez? Hol vannak mindazok a csodák, amelyekről atyáink beszéltek nekünk, amikor azt mondták, hogy az Úr hozott föl bennünket Egyiptomból? Most meg eltaszított minket az Úr, és Midján kezébe adott!*

Istent okolja mindazért, ami népével történt. Sajnos nem látja azokat a nagyobb összefüggéseket, amikről a szentíró beszámol. Nem érti azt, hogy a nép hűtlensége váltotta ki Istentől azt, hogy büntetésként, próbaként – ahogy hallottuk a múlt héten – idegen népeknek engedte meg azt, hogy fosztogassák Izráelt. És végeredményképpen ez hozta meg azt az eredményt, hogy a nép visszafordult az igaz Isten tiszteletéhez. Egészen jó hatása volt Isten fenyítésének, elérte a célját, és visszafordította a nép szívét az Úrhoz.

Nagyon érdekes számomra az, hogy Isten angyala nem kezdi el magyarázni az eseményeket, sem Isten tervét Midján népével, pedig az Ige szerint Isten adta népét Midján kezébe 7 évre. És azzal sem próbálkozott az angyal, hogy védelmébe vegye Istent. Nem.

Isten nincs rászorulva arra, hogy védelmébe vegye bárki is. Mert Ő felette áll mindennek. Csak mi emberek gondolkodunk így, hogy nekünk kell megvédeni az Istent. Később már az apja, Jóás mondja azt egy hasonló szituációban, hogy minek lenne értelme megvédeni a pogány Baál tekintélyét és szent fáját, amit kívágtak. Védje meg maga, ha fontos neki. Perlekedjen Baál a saját igazáért és tekintélyéért.

Csak én teszem azt hozzá, hogy Isten igenis képes arra, hogy megvédje a saját tekintélyét. Erre a Bibliában sok példát láthatunk. De én magam is átéltem többször azt, hogy Isten szentségét nem lehet büntetlenül fenyegetni (pl. a templom felé, amikor csúzliztam, visszafele lőtte a követ a csúzli és engem talált el; a hivatalnok kijelentette: „nincs az az Isten, hogy a templom köré még egyszer kerítés épüljön” => őt 3 hét múlva nyugdíjazták, a kerítés pedig megépült).

4. Gedeon nagyon óvatos és megfontolt. Nem tartja magát alkalmasnak a küldetésre. Ennek ellenére kész arra, hogy elfogadja azt Istentől kapott küldetést, csak megerősítést kér az Úrtól. Összesen három alkalommal kérte azt, hogy Isten tegyen valamiféle jelet, ami számára bizonyítékot és biztosítékot jelent az isteni segítségre, támogatásra. Arra, hogy valóban Isten küldte a harcba, és az Úr vele lesz mindvégig.

Azt mondja az angyalnak: *„adj nekem egy jelet, hogy valóban te vagy az, aki velem beszélsz!”* Első jelként az áldozati húst és a kovásztalan kenyeret a sziklából fellobbanó tűz emésztette meg. Majd ezt mondta Istennek: *„Ha az én kezem által akarod megszabadítani Izráelt, ahogy megígérted, akkor tedd ezt és ezt ezzel a marék gyapjúval!”*

Így második jelként a földre kitett gyapjú fürt lett vizes reggelre, míg körülötte a föld száraz maradt. Harmadik jelként pedig az ellenkezője történt: „csak a gyapjúfürt maradt száraz, a földet pedig mindenütt harmat borította.” (40)

Minderre persze lehetne azt mondani, hogy minek erőlködött Isten annyit ezzel az emberrel? Hát nem lett volna más és egyszerűbb módja annak, hogy megszabadítsa Izráel a midianitáktól? De, biztosan lett volna. Isten azonban másként döntött és cselekedett. Ő kiválasztott egy embert, akit felelősséggel ruházott fel, és küldetést bízott rá.

A napokban hallottam egy nagyon jó gondolatot: **„Mi nem tudunk semmit tenni Isten nélkül, Isten pedig nem akar semmit tenni nélkülünk.”**

És éppen ez a lényeg ebben a történetben. Éppen ez a lényeg abban, hogy Isten megszólít embereket, elhív embereket és küldetést ad nekik. Sőt, hadd fogalmazzak egészen személyesen: Isten azért szólít meg téged, mert terve van veled. Veled együtt akar valamit megtenni, véghez vinni, elvégezni. Nem akar kihagyni téged a tervéből. Számol veled, a képességeiddel, a lehetőségeiddel, az adottságaiddal, vagy éppen az erőtlenségeddel, az idős koroddal, és így veled együtt akar cselekedni.

Egy kis történet nagyon jól szemlélteti ezt: *A kislány és a zongora:*

Egy kislány álma az volt, hogy egyszer híres zongorista lesz, de a Szamárinduló volt az egyetlen darab, amit el tudott játszani. Akárhogy is próbálkozott, nem volt többre képes. Egy idő után szülei elhatározták, hogy beíratják magántanítványként egy neves zongoraművészhez, hogy az megtanítsa őt rendesen zongorázni. A kislány természetesen el volt ragadtatva az ötlettől.

Amikor a kislány és szülei meghallgatásra mentek a művészhez, komornyik tessekelte be őket a kúria társalgójába, ahol egy gyönyörű koncertzongora állt. A kislány azonnal odaszaladt a zongorához, és elkezdte játszani rajta a Szamárindulót. Szégyenkező szülei

elindultak felé, hogy leállítsák, de közben belépett a művész, és bátorította a kislányt, hogy folytassa.

Azután helyet foglalt a kislány mellett az ülőkén, és hallgatta a játékát. Kisvártatva ő is bekapcsolódott, és akkordokkal és futamokkal egészítette ki a darabot. A kislány folytatta a Szamárindulót. A szülők nem hittek a fülüknek. Egy gyönyörű négykezes hallottak, amelyet kislányuk és a nagy művész együtt adott elő, és eléggé meglepő módon még mindig a Szamárinduló volt a fő téma.

Az Úristen nem egyedül akar zongorázni, hanem lelkesen melléd ül, hogy együtt játszhattok. Ő nem akarja egyedül megoldani a problémákat, elintézni a feladatokat, hanem be akar vonni ebbe téged, felhasználja a képességeidet, a hitedet és lehetőségeidet.

5. Még egy emberi kifogásra szeretnék válaszolni. Van, aki ezeket kérdezni: Mi van akkor, ha magunkra hagy bennünket Isten? Felbízta, aztán cserben hagy? Ezek a kérdések azt hiszem azokból a tapasztalatokból fakadnak, amikor átértük, hogy barátok, rokonok ígéretük ellenére cserben hagytak minket. Az Úristen azonban nem ilyen megbízhatatlan.

Isten hűségéről szól Ézsaiás próféta, amikor ezt mondja: **¹⁰Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békeségem szövetsége nem inog meg – mondja könyörülő Urad.** Ézs 54,10

Később pedig Pál apostol: **²⁹mert megbánhatatlanok az Isten ajándékai és az ő elhívása.** Róma 11,29

¹Pál apostol – aki nem emberektől, nem is emberek által kapta elhívását, hanem Jézus Krisztus által, és az Atya Isten által, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül. Gal 1,1

Igen – kedves Testvérek – ilyen hűséges Urunk van. Ő megszólít benneteket is, küldetést bíz rátok, felhatalmaz titeket, és mellettetek áll. Ha szükséges, akkor jelekkel erősít meg titeket, és jelekkel hitelesíti az elhívását. Majd pedig hűségesen veletek megy, segít és támogat titeket, hogy elvégezhessétek, megtehessétek mindazt, amit rátok bízott. Ő hív és küld téged is. Mondj neki igent arra a feladatra, amit neked ad! Ámen.

Loment Péter lelkész